

ingen af os, der vil være i stand til at klare det på anden vis. Livet har altså ikke så mange timer ekstra, at man kan magte alt det, og der er vigtigere ting at tage sig til end at have totalt styr på det hele.

Jeg vil føje til, at vi skal leve op til bestemmelserne om, at vi har ansvar for vores børn, og der står ingen steder eksplicit i børnekonventionen, at dette ansvar hviler på forældrene; det hviler faktisk også på det fælles samfund, hvordan det her skal kunne varetages. Derfor! Og jeg er altså ikke så bange for fællesskabet, som hr. Brian Mikkelsen og hr. Kim Behnke er.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg er bestemt ikke bange for fællesskabet. Men jeg lever også i 1996, og de børn, som vi har derhjemme, ser for 99,99 pct.s vedkommende de film, de ser, i fjernsynet. De ser dem i Snurre Snups Søndagsklub, og de ser dem i børneudsendelserne, og i aften skal de se Disney Sjøv mellem kl. 19 og 20. Og der er altså ikke nogen muligheder for, at staten kan regulere det; det er forældrenes ansvar, og sådan må det selvfølgelig være.

Fru Margrete Auken er glad for de anbefalinger, der er. Det er jeg også, og derfor støtter vi jo det, der i lovforslagets bemærkninger står om, at der skal være et anbefalingspanel. Hvis jeg går ind i en videoforretning for at leje børnefilm, vil jeg også være glad for en anbefalingsmærkning. Men det, vi taler om her, er, at man ifølge forslaget vil afskaffe den form for censur, der gør, at man f.eks. ikke kan leje videobånd, hvis man er under 16 år.

Det er flot, at der er mærkninger, og det er også en god service, at der er anbefalinger, og jeg håber da, at fru Margrete Auken er enig i, at det er godt, at der er anbefalinger, men det er i sidste ende forældrene, der skal afgøre det; det kan man ikke overlade til andre mennesker.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil ikke bidrage til at forlænge debatten, for det er jo en debat, der har kørt i mange år, og Det Radikale Venstres synspunkt på det her område har ikke ændret sig:

I virkeligheden har vi ikke nogen filmcensur i dette land. Producenterne kan selv beslutte, om de vil lade deres film gennemse af Statens Filmcensur eller de ikke vil. Den lovgivning, vi har, har kun ét eneste formål, og det er at beskytte børn og unge, og det kan vi kun støtte i Det Radikale Venstre.

Som forælder er jeg glad for at vide, at hvis jeg sender mine børn i biografen, er der nogle andre, der har set filmen igennem, inden børnene kommer der. Hvis der ikke var den form for filmcensur, hvis vi ikke havde en beskyttelse af børn og unge på dette område, ville jeg som forældre være tvunget til at se alle mulige håbløse film, som jeg ikke har lyst til at se, for at sikre mig, at børnene har godt af at se filmene.

Derfor er jeg tilfreds med den lovgivning, vi har, og jeg kan ikke støtte det lovforslag, der er fremsat.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen siger, at vi i Danmark ikke har nogen censur, og at det, vi har, udelukkende har til formål at beskytte børn og unge.

Men hvis man ser på alle de totalitære regimer rundt omkring i verden, både dem, der har været, dem, der er nu, og dem, der sikkert kommer, viser det sig, at når de indfører alskens typer censur, så er argumentet præcis det, at de ønsker at beskytte befolkningen mod . . . ! Og det er præcis den samme argumentation, fru Elsebeth Gerner Nielsen bruger i dag: at det er Folketingets opgave at beskytte børnene. Det er det, der er det farlige. Censur er ikke et begreb, man kan gradbøje. Enten har man censur, eller også har man ikke censur, og i Danmark har vi censur, og det gælder eksklusivt for en særlig aldersgruppe.

Det, der er problemet, er jo, at man i Folketinget vedtager et regelsæt – og det gælder både for filmcensureringen af biograffilmene og for mærkningen af videogrammerne – som betyder, at man flytter ansvaret ud til den, der skal se billetten, når man er på vej ind i biografens, og til den unge pige, der travlt beskæftiget lørdag lige før lukketid sidder ved kasseapparatet i Brugsen, hvor lille Egon på 15 år så kommer forbi med en Stallonefilm, for så skal hun sidde dér ved kasseapparatet og tage stilling til, om han nu er over eller under de nødvendige 16 år.

Man har altså flyttet ansvaret helt ud til nogle mennesker, som så skal forvalte denne lov, og derfor opstår problemerne jo.

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Helge Sander har jo ret i, at som udviklingen er gået med de elektroniske medier, har vi en situation, hvor tv-nyhedsudsendelserne bringer voldsscener af betydelig større indvirkning på